

Televiziyanın "Hünər" verilişinin apar-
dığı axtarışlar nəticəsində müharibə-
dən qara kağızı gələn İmranın qəbri
Belorusiyanın kəndlərindən birində tap-
ılmışdı. Bu xəbər Gülsənəm qarını nə
qədər ağrıtsa da, yenə özündə təskin-
lik tapırdı ki, heç olmasa, oğlunun qəb-
rinin yeri bilinir. Amma onun yaşı dox-
sanı haqladığından dizləri təpərdən
düşmüş, gözlərinin işığı öləzimişdi.
Ömrün qürubunda çırpına-çırpına qalan
qarıya həkim maşına minməyi qada-
ğan etdiyindən qalmışdı naəlac. . . Bil-
mirdi ki, neylesin. . . O, çox düşünüb-
daşındıqdan sonra Bakıda yaşayan oğ-
lu Fərmana zəng eləyib çağırırdı.

Bir göz çırpımında özünü kəndə ye-
tirən Fərman anasıyla görüşüb-öpüşən-
dən sonra işdən halı oldu. Gülsənəm
qarı kövrək-kövrək dilləndi:

-Oğul, səni çağırmaqda əsas niy-
yətım odur ki, qapımdakı o inəyi satıb
gedəsən qardaşının arxasınca. Heç ol-
masa onun qəbrindən mənə bir ovuc
torpaq gətirəsən. Daha ömür xışım da-
şa dirənməkdədir. Bəlkə bundan sonra
rahat öləm. . .

-Da inəyi niyə satırsan, ay anal?
Bir yerdən pul tapıb Sabah yola düş-
rəm. Qoymaram arzun gözündə qalsın!

Fərmanın gözləri doldu. İmranı xat-
rladı. Qardaşı cəbhəyə yola düşəndə
Fərmanın beş yaşı olardı. Onun dalın-
ca ağlayb: "Məni də apar özünlə!" -de-
yə haray-həşir salmışdı. Axı İmran ba-
laca qardaşını həmişə çıxarıb evlərinin
arxasındakı yaşıl təpəliklərdə gəzdirir,
ona yemlik, keçisaqqalı, qanqal yığıb
verərdi. . . Arabir də qucağına alıb ba-
şı üzərinə qaldırardı. Öpərdi, duz kimi
yalayardı. . .

. . . Qardaşının uğrunda döyüşüb
həlak olduğu kənddə Fərman çox meh-
ribanqla qarşılandı. Hətta İmranın qəb-
ri üstə kənd məktəbinin müəllim və şa-
girdləri də əllərində gül-çiçək dəstəsi
onunla birgə yollandılar. Fərman qar-
daşının qəbrindən bir ovuc torpaq göt-
ürüb dəsmala bükdü və kiçik əl çantasına
qoydu. Kənd camaatı Fərmanı bir ne-
çə gün qonaq saxlamaq istəyirdi. O,
üzürxahlıq edib anasının səhhəti barə-

də danışıdı və təcili qayıtmalı olduğunu
bildirdi. Ancaq təyyarəyə bilet tapma-
dığından qatarla qayıtmaq məcburiyyət-
ində qaldı. . .

Qatarda Fərman əl çantasını göz-
dən qoymurdu. Axı necə də gözdən
qoyaydı! Bir ovuc torpaqdan ötrü az qa-
la üç min kilometrə yaxın bir məsafə
qət etmişdi. O, hətta kupədən əl-üzü-
nü yumağa çıxanda da, siqaret çəkmək
üçün dəhlizə keçəndə də çantasını özü
ilə götürürdü. Bu bir ovuc torpağı özü
üçün ən böyük var-dövlət sayırdı. . .
Gecə çantayı balışın altında qoyub yatırdı.
Fərmanın bu cür hərəkəti istər-istə-
məz ətrafdakilərdə şübhə doğururdu. . .

Fərman ikinci gün idi ki, qatarda
yol gəlirdi. Axşam çağı növbəti dəfə si-

Hekaya

BİR OVUC TORPAQ

qaret çəkmək üçün dəhlizə çıxdı. Siqa-
retdən bir neçə qüllab vurmuşdu ki, bir-
dən böyründə iki gənc oğlanın dayanıb
ona göz yetirdiyini hiss etdi. Hələ bir
fikkə gəlməmiş, oğlanlardan biri anidən
döş cibindəki qaz balonunu cəld çıxarıb
onun üzünə fısqırtı və ikincisi isə
onun çantasını qamarlayıb qonşu va-
qona atıldı. . .

. . . Fərman gözünü açanda özünü
vaqon bələdçisinin kupesində gördü.
Uzanıqlı vəziyyətdə idi. Huşu yeni-ye-
ni özünə gəlirdi. Başının üstə bir milis
nəfəri və bir tibb işçisi dayanmışdı. . .
O, ətrafa göz gəzdirib ilkin olaraq bu
sözləri dilinə getirdi: - "Mənim əl çan-
tam hanı? Hanı bir ovuc torpaq?. . ."
Tibb işçisi: "Bu nə çəkmisə adama oxşayır,
nə də içmiş. . . Amma qəribədir,
hallı adam kimi danışırsınız!" Handan-hana
özünü yaxşı hiss edən Fərman dəhliz-
də başına gələnləri onlara danışıdı. . .

Sanki Fərmanın bütün dünyasını,
bütün varlığını oğurlamışdılar. Bilmirdi
ki, nə etsin. Təzədən gerti qayıtsınmı,
yoxsa yoluna davam etsin. . . Geri qa-
yıtmağa pulu, yolunu davam etməyə
tabi çatmırdı. . . Axı indi anasına nə de-
yəcəkdi!? Tərəddüdlər burulğanında
boğula-boğula qalmışdı. . . Anası bəs
deməyəcəkdimi: "A bala, bir ovuc tor-
paq nəyidi ki, onu da gətirib çıxara bil-
mədin!?"

Mənzilə çatmağa daha saatlar qal-
mırdı. Bu saatların hər biri ona vahim-
məli qaranlıq bir mağaranı xatırladırdı.
Hər mağaranı keçdikcə eti ürperirdi. . .
Fərman hələ də fikrində aranı dağa,
dağı arana daşıyırdı. . . Çırtma vursan
qanı damardı. . .

O, qatardan düşüb taksiyə əyləşdi.

■ Ələsgər Əlioğlu

2 may 2015

WWW.KASPI.AZ